

ΑΛΚΥΩΝΙΔΕΣ

Και στής ζωής τούς πιο βαρείς χειμώνες
Ἀλκυωνίδες μέρες καρτερῶ.

Δυὸ Νίκες.

ΔΥΟ Νίκες: ξεβρασιμένη ἀπ' τ' ἄγριο πέλαγος
Γοργόνα ἢ μιὰ στοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη·
Ἀνάερη ἢ ἄλλη κι' οὐρανοκατέβατη
Στής Ὀλυμπίας τὴ γῆ πανώρια κόρη.

Ἡ Νίκη ἢ μιὰ ἀπ' τὸ βράχο εἶχε τὴ δύναμι
Κ' εἶχε ἀπ' τὸ κύμα πάρη τὴν ὀρμή της·
Κ' ἡ ἄλλη Νίκη ἠλιόπλαστη τὴν ὄψι της
Κ' αἰθερογέννητο εἶχε τὸ κορμί της.

Ἡ Νίκη ἢ μιὰ στὰ χέρια της δαφνόκλαδα
Κ' ἡ ἄλλη Νίκη ἐλιᾶς κλωνάρι ἐκράτει·
Ἡ μιὰ στρώνει τις δάφνες σ' ἓνα Ἀλέξανδρο
Καὶ στεφανώνει ἢ ἄλλη ἓνα Σωκράτη.

Σπηλιὰ τῆς Νιόβης.

Σπηλιὰ τῆς Νιόβης ταίριαζε νὰ γίνη
Τῆς Παναγιᾶς ἱερὸ προσκυνητάρι,
Νὰ σμιξῆ ὁ μῦθος μὲ τὸ συναξάρι
Μεσ' στῶν μεγάλων πόνων τὸ καμίνι.

Χαροκαμένη μάννα ἦτον κ' ἐκείνη·
Τ' ὀλόχαρο τῶν σπλάχνων της καμάρι
Θανάτωσε τὸ θεϊκὸ δοξάρι —
Ἐξὴ ἀνεμόνες ἦταν κι' ἔξὴ κρίνοι.

Πάνω ἀπ' τὸ βράχο τῆς σπηλιᾶς ὀλοῖσια
 Δυὸ στύλοι — μαρμαρένια κυπαρίσσια —
 Δυὸ στύλοι — συμφορῆς μαρμαρωμένες —

Λιγνοί, χυτοί, ψηλώνοντας πρὸς τ' ἄστρα,
 Σωσμένοι ἀπ' τὴ χιλιόχρονη χαλάστρα,
 Σὰ δυὸ λαμπάδες στέκονται οὐβυσιμένες.

Γιὰ μιὰ παιδούλα.

Ἐνδεκα χρόνια κλείνεις σήμερα—
 Κι' ἂν ἦσουν μιὰ πιστὴ Ἄ ρ ρ η φ ὄ ρ α,
 Τῆς Ἀθηνᾶς μικρὴ διακόνισσα
 Κάποιον παλιὸ καλὸ καιρό,
 Τὸ σκεπαστὸ κανίστρι θᾶφερνές
 Μὲ τ' ἄγνωστα, κρυμμένα δῶρα,
 Νυχτοσταλμένη ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι
 Στῆς Ἀφροδίτης τὸ ἱερό.

Τ' ἀρχαῖα τεμένη καταλύθησαν—
 Μὰ ἐσύ, σὰν Ἄ ρ ρ η φ ὄ ρ α πάλι,
 Διαβαίνεις μέσ' στὸ μοσκοβόλημα
 Τῆς ἀνοιξιατικῆς πνοῆς
 Μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κανίστρι σου
 Ψηλά κρατώντας στὸ κεφάλι
 Καὶ φέρνεις, πρόσχαρη κι' ἀφρόντιστη,
 Τ' ἄγνωστα δῶρα τῆς ζωῆς.

Στὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

[Τὸ καράβι μὲ τὸ ἀρπαγμένο ἄγαλμα
 πρὶν φύγη γιὰ τὰ ξένα πέρασε ἀπ' τὸν
 Πειραιᾶ μιὰ νύχτα σελιγνόφωτη, κ' ἐκεῖ
 ξετύλιξαν τὸ μάρμαρο ἀπ' τὰ παραβόπανα
 κι' ἀναψαν δαυλιὰ γύρω γιὰ νὰ τὸ καμα-
 ρώσουν καλύτερα].

Θεὰ ξενιτεμένη, μελετῶντας σε,
 Γυρίζει ὁ νοῦς μου πίσω ἕναν αἰῶνα:
 Στὴ νύχτα ἐκείνη, πὺν ἀρπαγμένη πέρασες
 Μπροστά ἀπ' τὸν γκρεμισμένο Παρθενῶνα.

Ἄπ' τὰ ζητιάνικα κουρέλια γύμνωσαν
 Τὸ θεῖο κορμί σου οἱ βέβηλοι κουρσάροι
 Κ' ἔλαμψες ἀφρογένητη καὶ θάμπωσες
 Γυμνή τ' ὀλόφωτο ἄττικὸ φεγγάρι.

Γιὰ νὰ σὲ ξετιμήσουν ἀνυπόμονα,
 Τέτοια ἄφραστη κι' ἀφάνταστη πρᾶμάτια,
 Μὲ τὰ δαυλιὰ ἀναμιμένα σὲ ψηλάφησαν
 Δάχτυλα βάρβαρα κι' ἀνάξια μάτια.

Κι' ὅταν θαλασσοδρόμα πάλι ἐκίνησες
 Γιὰ τῆς ἀτέλειωτης σκλαβιάς τὶς ὄρες,
 Μιὰ σκλάβα ἄλλη θυμήθηκαν καὶ σ' ἔκλαψαν
 Τοῦ Ἐρεχθείου οἱ μαρμαρένιες Κόρες.

Ψεύτικη λευτεριά σὰ ξένα ἀπόχτησες
 Τὰ θεῖα σου κάλλη δείχνοντας γιὰ λύτρα
 Καί, στερημένη ἐσὺ τ' Ὀραῖο, γίνηκες
 Μέσ' στᾶσχημα τοῦ Ὀραίου ἢ διαλαλήτρα.

Τί τάχα κι' ἂν σὲ θρόνιασαν βασίλισσα
 Σὲ μουχλιασμένο στεριανὸ παλάτι;
 Τὸ μάρμαρό σου, ἀνήλιαγο κι' ἀδρόσιτο,
 Τοῦ Αἰγαίου ποθεῖ τὸ κρυσταλλένιο ἀλάτι.

ᾠ! νὰ πατοῦσες πάλι τῆς πατρίδας σου
 Τὰ κυματόδαρτα λευκὰ χαλίκια
 Μ' ἓνα στεφάνι ἀπ' ἀνθισμένη ἀγραμπελη
 Κ' ἓνα στρωσίδι ἀπὸ βρεμένα φύκια.

ᾠ! κι' ἀπὸ κάποιο θᾶμα, τὰ δυὸ χέρια σου,
 Πανώρια, ἀκέρια, ν' ἄπλωνες καὶ πάλι,
 Τὰ χέρια, πὺν σὲ ξένον τόπο ἂν σοῦλειπαν,
 Δὲν εἶχαν τί νὰ σφίξουν στὴν ἀγκάλη.

